

Miercuri, 22 Iulie, 2026

**†) Sf. Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu;
Sf. Mironosiță și întocmai cu Apostolii
Maria Magdalena; Sf. Cuv. Mc. Marcela**

1 Corinteni 10

¹² Prin urmare, cel căruia i se pare că stă'n picioare să ia seama să nu cadă.

¹³ Ispită¹ nu v'a cuprins decât la măsura omenească. Dar credincios este Dumnezeu², Care nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât vă stă'n putere, ci odată cu ispita vă va aduce și calea de a ieși din ea, ca s'o puteți răbda.

¹⁴ De aceea, iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli.

¹⁵ Ca unor înțelepți vă vorbesc; judecați voi ce vă spun.

¹⁶ Paharul binecuvântării pe care noi îl binecuvântăm, nu este oare împărtășirea cu Sângele lui Hristos? Pâinea pe care noi o frângem, nu este oare împărtășirea cu Trupul lui Hristos?

¹ Ispită, în înțelesul de încercare, probă, test, mijloc de verificare. În traducere literală: Nu v'a cuprins ispită decât omenească.

² Despre „credințioșia lui Dumnezeu” vezi nota de la 1, 9.

¹⁷ De vreme ce este o singură Pâine, noi, cei mulți, un singur trup suntem, fiindcă toți dintr'o singură Pâine ne împărtășim.

¹⁸ Priviți-l pe Israel cel după trup: Cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei oare părtași altarului?

¹⁹ Ce vreau să spun?: că ceea ce i s'a jertfit idolului este ceva?, sau că idolul este ceva?

²⁰ Nu, ci doar că ceea ce jertfesc păgânii, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să deveniți părtași ai demonilor.

²¹ Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu vă puteți împărtăși din masa Domnului și din masa demonilor.

²² Oare vrem să stărnim gelozia lui Dumnezeu³? Suntem noi mai tari decât El?...

³ Trimitere la Dt 32, 21; Dumnezeu devine gelos oridecâteori poporul Său alunecă în idolatrie (închinare la dumnezei neadevărați = „alți dumnezei”).

Matei 16

²⁰ Atunci le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El este Hristosul.

²¹ De atunci a început Iisus să le arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni și de la arhierii și de la cărturari și să fie omorât și a treia zi să învie.

²² Și Petru, luându-L deoparte, a început să-L dojenească, zicându-I: „Fie-Ți milă de Tine, Doamne!, asta să nu Ți se întâmple!”

²³ Iar El, întorcându-Se, i-a zis lui Petru: „Mergi înapoia Mea, Satanol; piatră de poticnire-Mi ești⁴, că nu le cugești pe cele ale lui

⁴ Sensul primar al cuvântului grecesc *skándalon* (până acum tradus în românește prin „sminteală”) este: piatră așezată de cineva în drum, obstacol menit să-l facă pe altcineva să se împiedice și să cadă (deci, piatră de poticnire). Prin devoțiunea sa temperamentală și necontrolată, Petru = piatră-de-temelie (din versetul 18) devine Petru = piatră-de-poticnire, degradându-și numele în negativul său semantic. E un joc de cuvinte și semnificații pe care Evanghelistul îl urmărește lucid (ca și în 18, 6, pe aceeași relație: piatră-piatră). E sigur însă că, și de data aceasta, Petru exprimă ceea ce gândesc și simt toți ceilalți ucenici, ei fiind împreună cu toții (spre deosebire de lepădarea sa de mai târziu, când apostolii sunt dispersați).

Dumnezeu, ci pe cele ale oamenilor!”

²⁴ Atunci Iisus le-a zis ucenicilor Săi: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.”⁵

Tâlcuire

Atunci când Sfinții Apostoli L-au mărturisit pe Mântuitorul ca Fiu al lui Dumnezeu, El a zis că „se cuvine... să pătimească... și să fie ucis”. Lucrarea Sa era gata: rămânea numai să fie desăvârșită prin moartea pe cruce. Același lucru se întâmplă și în privința sporirii duhovnicești a creștinului. Câtă vreme el se mai luptă cu patimile, vrăjmașul încă trage nădejde să-l mai ducă cumva în ispită; însă când patimile se potolesc și vrăjmașul nu mai are de-acum putere să le ațâțe, el stârnește ispite din afară: tot felul de prigoniri nedrepte, și încă dintre cele mai anevoie de îndurat; se străduie să insufle gândul: „De ce să te ostenești și să te lupți? Ori-

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

cum, n-ai nici un folos din asta”, însă atunci când el se pregătește în acest chip să vină cu război din afară, Domnul trimite ostenitorului său, duhul răbdării, și mai înainte ca vrăjmașul să reușească a pricinui vreun necaz, însuflețește inima lui să fie gata a primi toate felurile de pătimiri și neplăceri, iar vrăjmașului nu-i reușește vicleșugul. După cum Domnul a spus despre Sine că „se cuvine să pătimească”, și aceștia încearcă o anumită însetare de pătimiri; și atunci când ele vin, le întâmpină cu bucurie, le sorb așa cum soarbe însetatul apa răcoroasă.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.